

### 5) Første behandling af:

*Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove m. v. (Omlægning af fradraget for private renteudgifter).*

(Lovforslag nr. L 65. Fremsat 4/12 79).

Lovforslaget sattes til forhandling.

### Forhandling

#### Bakholt (S):

Det foreliggende forslag om en omlægning af private renteudgifter fra at være et fradrag i indkomsten til at være et fradrag i skatten skal vi hilse velkommen. Det er et væsentligt reformforslag i skattelovgivningen, der her er tale om. Det er en omlægning, som vi i socialdemokratiet har ønsket os meget længe. Når denne omlægning er tilendebragt – og den skal jo foregå over en årrække – så vil vi have opnået en betydelig bedre og mere ligelig fordeling af skattebyrderne. For slutresultatet vil jo være det, at rentefradragets værdi bliver den samme, uanset hvor stor indkomsten er, og ikke, som det er tilfældet nu, at de største indkomster opnår den største fradragsværdi.

Den situation er uholdbar, og den må ændres. Som det er anført i den skriftlige fremsættelse, er der en skattefordel på 65–70 pct. for de højere indtægter mod 40–45 pct. for de lavere under de nugældende regler, og det er ud fra socialdemokratiske synsvinkel ikke rimeligt. Jeg håber og tror også, at der er et flertal af tingets medlemmer, som ikke ønsker at opretholde de uligheder, som de nugældende regler i praksis indebærer.

Flere partier har jo givet udtryk for, at de i princippet er enige med os i, at der skal være en ligelig virkning af rentefradrag for de store indkomster og de mindre indkomster. Det vil være helt urimeligt at fastholde et princip, som giver de største fordele, jo større indkomsten er. Det fører automatisk til et betydeligt omfang af skattetænkning, hvor der bliver spekuleret i at anskaffe sig faste værdier – det kan være jord og fast ejendom – selv om renteniveauet er meget højt, fordi rentefradraget og inflationen i meget betydelig grad reducerer selve rentebyrden til det minimale eller ofte til ingenting. Hvis vi skal ændre på disse forhold, må vi ændre på de nugældende regler for rentefradrag, og det er også det, lovforslaget lægger op til.

Det er efter socialdemokratiets opfattelse nødvendigt med denne ændring både ud fra et retfærdighedssynspunkt og ud fra det synspunkt, at det er nødvendigt at reducere de fordele, der er i fradrag ved gældsstiftelse, så vi i den nuværende situation kan få foretaget flere investeringer i produktion og beskæftigelse og ikke blot investeringer i jord og fast ejendom ud fra overvejelser af, hvad der betaler sig bedst rent skattemæssigt.

Når det er fradrag for renteudgifter, der i denne omgang tages fat på, hænger det sammen med, at rentefradragene er de absolut største af samtlige ligningsmæssige fradrag, og at de giver nogle skæve fordelingsmæssige virkninger, som jeg har været inde på.

Den her foreslåede omlægning nødvendigvis, at der sondres mellem private og erhvervmæssige renter, og i den løbende debat har der været diskuteret forskellige metoder til at foretage denne adskillelse med. Nogle har fremhævet meget stærkt, at det ikke kan lade sig gøre at adskille private og erhvervmæssige renter. Man har ofte fået det indtryk under diskussionen, at de, som stærkest har fremført det argument, er de samme som dem, der ønsker de nuværende fordele bevaret og ikke ønsker, at der skal ske en begrænsning i rentefradragsretten. Viljen til at få problemet løst har ikke været overvældende stor, og ofte har den overhovedet ikke været til stede.

Vi vil i socialdemokratiet ikke lægge skjul på, at der er problemer forbundet hermed. Det kan i en del tilfælde give skattemyndigheder og den skattepligtige nogle problemer, men man skal være opmærksom på, at der for størsteparten af skatteydernes vedkommende overhovedet ikke vil opstå problemer, bl.a. vil langt størstedelen af lønmodtagergruppen ikke blive berørt.

Den løsning, som skatteministeren har foreslået, og som går ud på, at renteudgifter betragtes som private og dermed ikke-fradragberettigede i indkomstopgørelsen, medmindre den skattepligtige kan godtgøre, at de er erhvervmæssige, betragter vi i socialdemokratiet som den absolut bedste løsning. Det, at den skattepligtige skal godtgøre over for skattemyndighederne, at der er tale om erhvervsgæld, er en videreudvikling af de nugældende principper: man skal jo også efter de nugældende regler kunne godtgøre